

Cites de bèsties, Concurs d'expressió creativa 2020

Aleshores vaig veure pujar del mar una bèstia que tenia deu banyes i set caps, amb deu diademes a les banyes i noms blasfems a cada cap. La bèstia que vaig veure semblava una pantera; tenia potes d'ós i boca de lleó. El drac li va donar la seva força, el seu tron i un gran poder. Un dels seus caps estava com ferit mortalment, però la ferida mortal va ser curada. Llavors la Terra entera, meravellada va seguir la bèstia (...) exclamant:

- Qui es pot comparar a la bèstia? Qui pot combatre contra ella?

(...)

Després vaig veure pujar de la terra una altra bèstia, que tenia dues banyes com un anyell, però parlava com un drac (...) Obra grans prodigis, fins a fer ploure a la terra foc del cel en presència de tothom, enganya els habitants de la terra amb aquests prodigis(...) També li han concedit de donar vida a l'estàtua de la bèstia perquè fins i tot parli, i li han permès que pugui condemnar a mort els qui no adorin l'estàtua. I a tots, petits i grans, rics i pobres, esclaus i lliures, els fa portar a la mà dreta o al front un encuny, perquè ningú no pugui comprar ni vendre si no porta l'encuny, és a dir el nom de la bèstia o la xifra del seu nom.

Aquí cal la saviesa! Qui sigui intel·ligent, que calculi la xifra de la bèstia, que és una xifra referida a una persona: sis-cents seixanta-sis.

La Bíblia. Apocalipsi 13, 11-18. Les Dues bèsties

Todos los funcionarios de la ley de Londres de los que se puede disponer están entre la multitud, porque se ha decidido que, cuando se recuerde en el futuro esto y se cuente a los que no lo presenciaron, nadie pueda decir: oh la coronación de la reina Ana fue el día que me robaron la bolsa (...) Hay tantos surtidores de vino que es difícil encontrar uno de agua. Y, mirándolos desde arriba, los otros londinenses, esos monstruos que viven en el aire, la innumerable población de la ciudad de hombres de piedra y mujeres y animales y cosas que no son bestias ni humanas, conejos con colmillos y liebres voladoras, pájaros de cuatro patas y serpientes aladas, duendes de ojos saltones y picos de pato, hombres con guirnaldas de hojas o con cabezas de cabra o de carnero; criaturas con moños y alas de cuero, con orejas peludas y cascos por pies, cornudos y rugientes, con plumas y escamas, unos ríen, otros cantan, otros abren los labios para enseñar los dientes. Leones y frailes, asnos y gansos, demonios con niños en las fauces, devorados del todo salvo por unos pies desvalidos; de yeso o de plomo, de metal o de mármol, chillando y riendo sobre la muchedumbre, gruñen y gritan y bufan desde contrafuertes, muros y tejados.

En la corte del Lobo / Hilary Mantel, trad. de José Manuel Álvarez.
Barcelona: Destino, 2011. p.533.

Els galls que arriben als set anys al punt de la mitjanit d'avui, diuen a Bot que ponen un ou, el coven i en neix un basilisc, mena d'animalot terrible que mata amb la mirada i que corre a amagar-se en lloc fosc i humit. Si a la casa hi ha una gerra o olla d'unces enterrada, s'apressa a anar-hi per tal de guardar el tresor. Així que sent remor que algú s'acosta o remena la terra per desenterrar l'olla, fita la mirada vers el costat d'on ve la remor, i tan bon punt veu algú, aquest queda mort per l'efecte del verí que li llença; però si és l'home qui primer veu el basilisc, aleshores és ell qui resta mort al moment. Hom creu que l'or també cria basiliscs que no es mouen d'on neixen per impedir que ningú pugui robar la seva mare, és a dir, l'or. Els qui van a descobrir tresors i a robar riqueses es cobreixen amb un gros mirall, a fi que no pugui ferir-los la mirada del basilisc, que en veure's emmirallat topa amb el seu propi verí, el qual, en rebotre del mirall, el mata (...)

Costumari català: l'estiu / Joan Amades. Barcelona:
Enciclopèdia Catalana, 2003. p.172

Els pescadors de la badia de Roses diuen que la reina de les sirenes viu en un palau encantat, fet de vidre, que té l'entrada per una cova tota de corall rosat oberta molt avall de les illes Medes; aquesta sirena, com a reina, porta un anell d'or a la cua gruixut com el braç d'un home. El qui li'l pugui prendre serà ric i feliç per tota la vida. La boca de la cova que mena al palau encantat de la sirena està guardada per una foguera immensa que crema sota de l'aigua i que no s'apaga mai; només s'extingueix a la mitjanit d'avui; hom pot entrar-hi fàcilment durant el temps just de sonar les dotze campanades, car així que cau la darrera la foguera torna a abrandar-se amb més fúria que mai.

Els jaios pescadors de la Mar Vella de Barcelona creien que avui es feia visible l'home de la mar, ésser estrany que de dia era una persona com les altres i a entrada de fosc es tirava a la mar i prenia, segons uns forma de peix, i segons d'altres, continuava sent un home extravagant amb el cos cobert de petxines i d'algues a tall de pèls. Com que vivia en terra i en mar sabia tots els secrets del món, puix que entre terrassans sabia dels misteris del mar, i entre els peixos fruïa del do de saber de tot el de la terra.

Costumari català: l'estiu / Joan Amades.
Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 2003. p.136

Per la Garrotxa i les valls d'Olot voltava de nit la *pesanta*; era un animaló negre i molt pelut, amb les quatre potes de ferro, que caminava sense moure gens de fressa malgrat tenir els peus més pesats que el plom, circumstància de què li venia el nom. Entrava per les cases, passant per sota la porta i pel forat del pany, s'ajeia damunt del pit dels qui dormien de boca enlaire i es posava a dormir com si es trobés estirat sobre un matalàs. Els qui escollia per fer servir de jaç sentien una pesantor que els oprimia el pit i els ofegava, i tenien somnis desesperants i esgarrifosos.

Per la Ribera d'Ebre creuen en la cucala i el gambutzi, éssers poc definits (el primer semblant a un ocellot) que només corren a les nits intensament fosques; són tan negres que es fan invisibles; hom només s'adona de la seva presència per l'alè, que el tenen molt fort. Fan una por esgarrifosa i llur presència provoca trastorns i desventures.

Costumari català: la tardor / Joan Amades.
Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 2003. p.172

“En arribar la nit vaig deixar l’amagatall i vaig vagarejar pel bosc; i aleshores, quan ja no em contenia la por de ser descobert, vaig deixar anar l’angoixa en forma d’esgarips esglaiadors. Era com una bèstia salvatge que hagués trencat la xarxa i destruïa els objectes que trobava al seu pas i corria pel bosc amb l’agilitat d’un cérvol. Oh, quina nit tan miserable vaig passar! Les estrelles, fredes, brillaven i es reien de mi, i els arbres despallats gronxaven les branques damunt meu. I la veu dolça d’un ocell se sentia de sobte enmig de la quietud universal. Tot, tret de mi, reposava o gaudia. Jo, com el diable, portava l’infern dins meu, i atès que ningú no simpatitzava amb mi, desitjava arrencar arbres, propagar el desordre i la destrucció al meu voltant, i després asseure’m i gaudir de les ruïnes.

Frankenstein / Mary W. Shelley, trad. Maria Antònia Oliver. Vicens Vives, 2006. Capítol XVI, pàg. 179.

Cal partir del fet que som animals i que la nostra naturalesa feréstega només està coberta per una finíssima capa de cultura, de delicadesa afectada. Oh, Rilke! Oh, Puixkin! La bèstia que tot home porta dins surt cap enfora en un instant... En un tres i no res...Només cal témer per un mateix, per la pròpia vida.

Els nois de zinc" (1991), Svetlana Alexievich.
Barcelona: Raig verd, 2012. pàg. 136

Casas, más casas, rostros distintos y corazones iguales. La humanidad ha perdido sus fiestas y sus alegrías. ¡Tan infelices son los hombres que hasta a Dios lo han perdido! Y un motor de 300 caballos sólo consigue distraerlos cuando lo pilotea un loco que se puede hacer pedazos en una cuneta. El hombre es una bestia triste a quien sólo los prodigios conseguirán emocionar. O las carnicerías. Pues bien, nosotros con nuestra sociedad le daremos prodigios, pestes de cólera asiático, mitos, descubrimientos de yacimientos de oro o minas de diamantes. Yo lo he observado conversando con usted. Sólo se anima cuando lo prodigioso interviene en nuestra conversación. Y así le pasa a todos los hombres, canallas o santos.

"Los siete locos" (1929), Roberto Arlt. Obras:
Novelas. Buenos Aires: Losada, 1997. P.229

Salamandra: Especie de tritón que los antiguos suponían capaz de vivir en el fuego sin consumirse. Fue identificado con el fuego, del que es una manifestación viviente.

A la inversa, se le tribuía el poder de apagar el fuego, por su excesiva frialdad. Entre los egipcios la salamandra era un hieroglifo del hombre muerto de frío...

Diccionario de los símbolos / Jean Chevalier.
Barcelona: Herder, 1986. P.908

Hidra: Serpiente monstruosa de siete o nueve Cabezas que vuelven a salir a medida que se le cortan; comparada a menudo con los deltas de los grandes ríos con sus múltiples brazos, sus crecidas y estiajes (...) Mientras viva el monstruo y la vanidad no esté dominada, las Cabezas, símbolos de los vicios vuelven a salir, incluso a pesar de que alguna victoria pasajera llegue a cortar alguna. La sangre de la hidra es veneno: Heracles baña en él sus flechas; si se mezcla con el agua de los ríos, los peces dejan de ser comestibles.

Diccionario de los símbolos / Jean Chevalier.
Barcelona: Herder, 1986. P.564

Minotauro: Monstruo con cuerpo de hombre y cabeza de toro para el cual el rey Minos hizo construir el laberinto donde lo encerró. Lo alimentava periódicamente (..) con siete jóvenes y siete muchachas traídos de Atenas en tributo. Teseo consigue matar al monstruo y gracias al hilo de Ariadna, puede volver a la luz. Este monstruo simboliza un estado psíquico, el dominio perverso de Minos. Pero el monstruo es hijo de Pasifae: es decir que Pasifae (...) simboliza un amor culpable, un deseo injusto, un dominio indebido, la falta, reprimidos y ocultos en lo inconsciente del laberinto. Los sacrificios consentidos al monstruo son otros tantos engaños y subterfugios para adormecerlo, pero también nuevas faltas que se acumulan. El hilo de Ariadna que permite a Teseo volver a la luz representa la ayuda espiritual necesaria para vencer al monstruo (...) no es solamente con el ovillo de Ariadna, que puede Teseo volver de las profundidades del laberinto donde ha matado el Minotauro a puñetazos, es gracias a su corona luminosa con que ella ilumina los rincones oscuros del Palacio.

Diccionario de los símbolos / Jean Chevalier.
Barcelona: Herder, 1986. P.714

Tots alimentem una bèstia.
Tots alimentem una bèstia
i quan desperta
no podem aturar-la.

(x2)

I poc a poc desplegarà les seves urpes de falcó
i com un àngel de la mort
devorarà les nits i dies
l'esperança i l'alegria així que

Com t'enfrontaràs a la bèstia?
Digue'm, com t'enfrontaràs a la bèstia
que ara crida reclamant la seva part?

Però si escoltes bé, el crit és teu.

Coriolà grup

<https://www.viasona.cat/grup/coriola/la-tremolor/tots-alimentem-una-bestia>